

הבקשה להאזנה מולא כשגיא ונכתב בו תאריך לא נכון.

אולם את מירב העניין משכו שני הנאשמים, צעירים תל-אביביים רגילים, ממעמד כלכלי גבוה, מה שנקרא "ילדים טובים", שהתגלו במהלך המישפט כמעורבים בשימוש בסמים, פריצות, גניבות, החזקת-נשק ואולי גם רצח.

רונו, גדול-הממדים וגבה-הקומה, היה הראשון שנשכר. אחרי טיפול של כמה אנשי מישטרה פתח את פיו וסיפר דברים על עצמו ועל חברו, גיל בן-גל. הוא הודה כי השתתף ברצח הברוקר, שאותו הכיר לו בן-גל אולם הוא חזר ומסר עוד הודאה שבה טען כי לא הוא אשר ירה, אלא רק סיפק את האקדח לרוצח. כהודאה נוספת סיפר, כי גיל היה לידו בשעת הרצח. ואחר-כך הגדיל לעשות ושיחזר את הרצח לעיני מצלמת ויריאו. השיחזור לא עלה בקנה אחד עם הממצאים כשטח ועם עדויות תיהם של עדי-הראיה.

אולם רונו המציא לתביעה את הראיות החשובות ביותר, הוא מסר לשוטרים את אקדח הרצח, שנמצא בחצר ביתו, עטוף בחולצה, ואת המשתיקול, השייך לאותו אקדח, שנמצא בחצר-ביתו של בן-גל. את האקדח גנב רונו מבית אביו בחולון. למרות ידיותו הגדולה עם גיל, שאותו הוא מכנה "גיל", מסר רונו בכמה מעדותיו פרטים רבים המפליים אותו. עדותו של רונו היתה

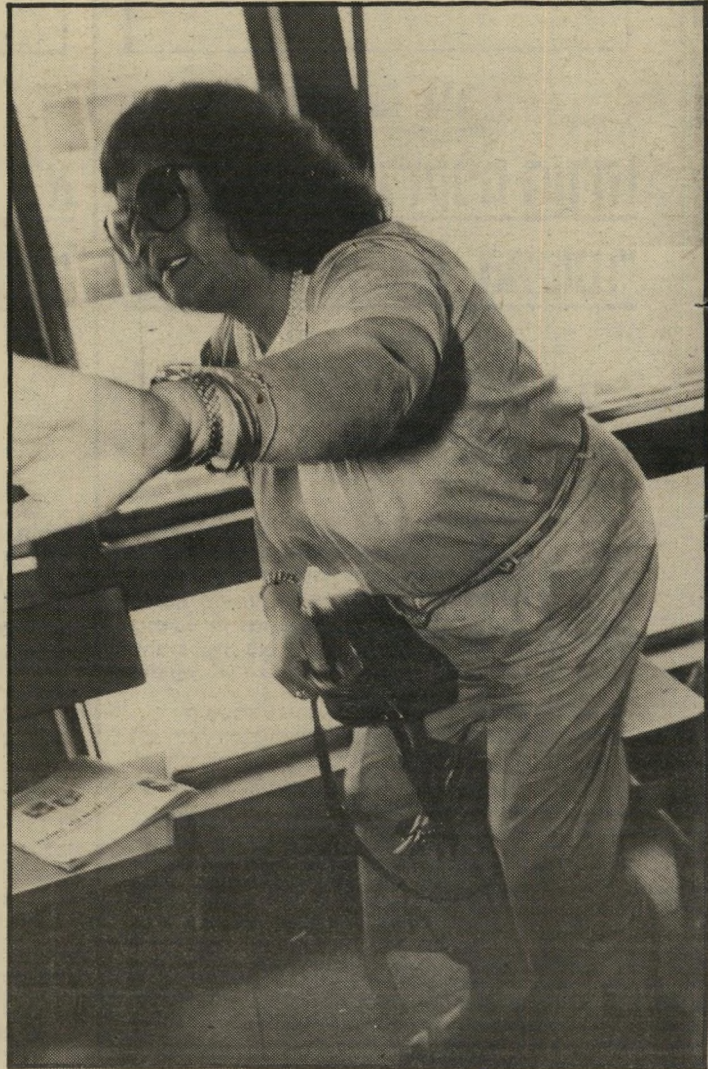

התובעת מרים רונוטל, העמידה את שני הנאשמים ברצח כזה יקר מאוד וכפל-מישפט היה דורש כי עדים רבים יעידו פעמיים.

בשווייץ, לשם העביר כספים רבים עבור עצמו ועבור הברוקר. סיפוריו אלה פתחו פתח לחקירה נוספת שעומד לסיים בנימין זיגל, נגד חברת מוריץ את טוכלר ונגד הגברת יעל מוריץ, מבעלות החברה. אולם, בעבירת-הרצח שבה נאשם, סירב גיל להודות. כאשר הרגיש כי הוא נלחץ מאוד, ביקש להביא אליו את סניגורו. למרות השעה המאוחרת נענה לו הקצין וולף, והזמין את עורך-הדין דני שיינמן שהיה אז הסניגור. אחרי התייעצות עם שיינמן, נערכה שיחה טלפונית אל פרופסור דויד ליבאי, ואז הוחלט לרדות את מתן העדות. יותר לא פתח גיל את פיו.

לא נמצא מניע

כאשר שקלה התובעת מרים רונוטל את הראיות שכפניה, החליטה להעמיד את שני הנאשמים לדין באותו מישפט עצמו. היתה זו החלטה הגיונית, מכיוון שזה מישפט יקר מאוד, וכפל-מישפט היה דורש כי עדים רבים יעידו פעמים על אותם דברים. בשלבים הראשונים של המישפט נראה היה גם כי שיקולה של התובעת מצדיק את עצמו. למרות התנגדותם של הנאשמים וסניגוריהם לקבלת ההודאות במישטרה, שבהן

אמו של רונו הקוסמוטיקאית ואשת-החברה ליוקה שגיא, לא החמיצה אך ישיבה של בית-המישפט. וכן אביה הקשיש. סבו של רונו. גם בעלה השני, עמי שגיא, הירבה להופיע.

הקלף העיקרי של התביעה נגד בן-גל. לעומת רונו הגדול והחלש, התגלה גיל כחזק וחכם. למרות שהוא נראה שברירי ועדין, עמד בפני כל פיתוי ולחצי המישטרה ולא הודה כאשמה. התביעה טוענת כי הוא עמד להישבר באותו ערב שבו נתפס רונו כנמל-התעופה, וזיגל ראה אותו עוכר במסדרון. גיל היה כטוח בשלבו זה כי רונו עזב את הארץ, אולם כאשר ראה אותו, שינה כנראה את תוכניתו

אפילו כי הכיר את הנרצח. היה ברור כי גם התביעה מחכה לרגע שבו יעלו שני הנאשמים על דוכה-העדים והיא תוכל לחקור אותם על עדויותיהם במישטרה. על פי החוק, עדות שנתן נאשם מחוץ לבית-המישפט, למשל במישטרה, יכולה לשמש ראיה נגדו בלבד. אין אפשרות להשתמש בעדות זו נגד נאשם אחר. החריג היחיד לכלל זה, נוצר לא מזמן, כאשר נחקק סעיף 10 א' לחוק הפרו-צדורה הפלילית, המאפשר, כנסבות מיוחדות, להכניס למישפט גם עדויות שניתנו מחוץ לכותלי בית-המישפט. בפסק-דין כעניינו של ברוך אביר

אמו של גיל חסידה בן-גל התגלתה כאשת-סודו של בנה ומסרה, על-פי הוראותיו, סכום כסף גדול לרונו, בדולארים, על-מנת שיעזוב את הארץ, אך הוא נעצר בנמל-התעופה.

חצירא, נקבעה הלכה חשובה בעניין. שם נקבע, כי כאשר נאשם עולה על דוכה-העדים ונחקר, יכולה התביעה להשתמש בעדותו שניתנה מחוץ לכותלי בית-המישפט גם נגד נאשם אחר. אפילו מכחיש האיש את דבריו במישטרה ומספר סיפור אחר לגמרי על דוכה-העדים, עדיין קבילה עדותו במישטרה נגד שותפו למישפט. מכיוון שבתחילת המישפט לא היה לאיש ספק כי שני הנאשמים היו חייבים לעלות על דוכה-העדים ולתת הסברים, יכלה התובעת להיות בטוחה, בהיותה משוכנעת כי תכניס או את

האחד הוא רונו שני-שגיא: גדול וחלש השני הוא גיל בן-גל: חזק וחכם מאוד

העדויות הרצויות לה של רונו נגד גיל ושל גיל נגד רונו.

החקירה הפחידה

אז באה ההפתעה. מייד אחרי שהתובעת קמה על רגליה ואמרה את המילים, "אלה עדי", המסיימות את פרשת התביעה, הודיעו שני הסניגורים כי הנאשמים לא יעידו. פרוש הדבר, כי התביעה לא תוכל להשתמש בעדויות שמסרו השניים איש נגד רעהו. אפשר לנחש כי ההחלטה לא להעיד היתה החלטה קשה לסניגורים. רונו אומנם מסר במישטרה מספיק עדויות המפלילות אותו, אולם ייתכן שהיה יכול לתרץ דברים ולהגיש גירסה טובה יותר עבורו מעל דוכה-העדים. מצד שני, ייתכן מאוד כי התובעת די